

Finisterre Plaj

Nihayet yüzlerce kilometre yürüyüp sonunda denizi görüyorsunuz. Finisterre kasabasına doğru adım adım ilerlerken yassı deniz kabuklarını aramayı ve bulduklarımızı sırt çantamıza atmayı ihmal etmiyoruz.

Deniz her zaman olduğu gibi bugünde insanı sakinleştirici ödeleri ile seni kendine, içine çekiyor. denizin içinin dıbyında olduğunu farkında olduğunda kendi dıbyında içinde olabiliyorsun.

Yürümenin felsefi boyutu sportif boyutunun önüne geçebiliyor.

Aradığın ne olduğunu bildiğin sürece aramaya devam ediyorsun. Ama cevabına soru arıyorsan durumun daha zor. Seni deniz gündüz bile yıldıyan yakamozları bile kurtarıyor.

Biz yolda tesadüfen karşılaştığımız insanlarız. Hayatlarımızın kesiştiği nokta Concurbion kasabasının misafirhanesi. Yürüyüp dıby noktamız. Birleşimimiz Herman Hesse.

Herman Hesse ünlü bir Alman düşünürü ve yazarımızdır. Grupta Herman Hesse'yi tanımayan ve okumayan bir tek ben varım. Dün sabah ilk defa John ve Annemarie ile yürümeye başladık ama şimdi birbirini çok uzun yıllardan beri tanıyan insanların rahatlığı içindeyiz. John Sedat ve Herman Hesse'nin ünlü yapıtlarından Siddharr'nın birbirine isim olarak benzerliği üzerine epey bir felsefe yürüttü. Herman Hesse'nin felsefi yapıtlarını anlattı. John anlattıkça benimde yazara ve yazılarına karşı olan ilgim arttı. Gece normal yürüme mesafesi olan 34 kilometreyi yürüdükten sonra bizim dün konakladığımız kasabada, daha bugün yürümeye başladığımız hisine kendini teslim ederek yürümeye devam eden Johannes Thünauer isimli Avusturyalı genç bir ahçı,22 kilometre fazladan yürüyerek bizim bulduğumuz misafirhaneye saat 22.00 gibi yorgun ve bitap halde geldi.

Biz burada ben yola çıkmadan bana Anna tarafından verilen Matthew Arnold'un The Buried Life isimli şiirini çözümlenmeye çalışıyorduk. Annemarie, John ve ben. Şiirin derinlikleri bizi etkiliyor. Tabii ki burada içtiğimiz evyapımı paraben etkisinde yok değil paraben etkisiyle küçük bir Sezar misali masanın üstünde hikayemi anlatırken Johannes içeri girdi.

Bu yol tam bir Halil İbrahim sofrası gibi. Hemen onada yemek hazırlandı. Ve oda konuşmamın ve arkadaş grubunun bir parçası oldu. Bu işler bu kadar basit, selam verdinmi alınıyor ve sende o anda o ortamın parçası oluyorsun. Soru yok, sorgu yok, sual yok. Kabullenme var. Gel kapımız açık deme var. Dost olarak kalbine basma var. Anna arka planda bizi yönetiyor. Uzaklardan bana yolladığı bir mesaj bu anda bu insanlarla hayatlarımızı birleştirdi.

Dostlar uzaktada olsa sana her zaman bir şekilde birbirlerine yardım edebiliyorlar.

Buried Life - Mathew Arnold - Şiiri İngilizce olarak en altta bulabilirsiniz.

Herman Hesse

Hermann Hesse 1877'de Almanya'nın Calw kasabasında doğdu. Eğitim sistemindeki kısıtlamalara ve misyoner babasının dinsel baskılarına direnerek Maulbronn İlahiyat Okulu'ndan ayrıldı. Bir süre kitapçılık yaptıktan sonra 1904'de serbest yazarlığa başladı. Birinci Dünya Savaşı'nda tarafsız kalan İsviçre'ye yerleşerek Alman militarizmi ve milliyetçiliğini yeren yazılar yazdı. Savaş tutsakları ve gözetlilerine alınanlar için bir dergi çıkardı. 1923'de İsviçre uyruğuna geçti.

Savaş ortamının ve kişisel sorunlarının etkisiyle adını bir bunalım geçiren Hesse, Jung'un öğrencisi Lang'dan psikanaliz tedavisi gördü. Lang ile dostluğu Hesse'nin ruhbilime ve Jung'a duyduğu ilgiyi körükleyerek iç dünyasını zenginleştirdi. 1911'de Hindistan'a yaptığı yolculuk Doğu kültüründen etkilenmesine yol açtı. Yapıtlarında, kişiyi uygarlığın yerleşik kalıplarından kurtularak özgünlüğünü bulmaya çalışmasını işledi, insanları kendi yapıtlarını kurtarmaya çalıştığını gizemliliğini yüceltti.

Hesse, Doğu kültürüne yakınlığıyla, özellikle 1960'larda Amerika'da canlanan Budizm ve Zen Budizmi akımları sırasında en çok okunan yazarlar arasına girdi. Romanları, öyküleri, denemeleri, şiirleri, politik makaleleri ve kültür alanındaki eleştirel yazılarıyla tüm dünyada 100 milyonu aşkın okura ulaştı, 1946'da Nobel Edebiyat Ödülü'nü alan Hesse 1962'de İsviçre'nin Montagnola kasabasında öldü.

Bablyca yapytлары: Peter Camenzind (Afa, 1992), Unterm Rad (Çarklar Arasında; Afa, 1990), Gertrud (YKY, 2003), Rosshalde (Afa, 1993), Demian (Yık Gençlik Yıllarım; Say, 1984), Siddharta (Sidarta; E Yay., 1972), Der Steppenwolf (Bozkırkürdu; YKY, 2003), Narziss und Goldmund (Narziss ve Goldmund; YKY, 2002), Das Glasperlenspiel (Boncuk Oyunu; YKY, 2002).

The Buried Life by Matthew Arnold
Light flows our war of mocking words, and yet,
Behold, with tears mine eyes are wet!
I feel a nameless sadness o'er me roll.
Yes, yes, we know that we can jest,
We know, we know that we can smile!
But there's a something in this breast,
To which thy light words bring no rest,
And thy gay smiles no anodyne.
Give me thy hand, and hush awhile,
And turn those limpid eyes on mine,
And let me read there, love! thy inmost soul.

Alas! is even love too weak
To unlock the heart, and let it speak?
Are even lovers powerless to reveal
To one another what indeed they feel?
I knew the mass of men conceal'd
Their thoughts, for fear that if reveal'd
They would by other men be met
With blank indifference, or with blame reprov'd;
I knew they lived and moved
Trick'd in disguises, alien to the rest
Of men, and alien to themselves--and yet
The same heart beats in every human breast!

But we, my love!--doth a like spell benumb
Our hearts, our voices?--must we too be dumb?

Ah! well for us, if even we,
Even for a moment, can get free
Our heart, and have our lips unchain'd;
For that which seals them hath been deep-ordain'd!

Fate, which foresaw
How frivolous a baby man would be--
By what distractions he would be possess'd,
How he would pour himself in every strife,
And well-nigh change his own identity--
That it might keep from his capricious play
His genuine self, and force him to obey
Even in his own despite his being's law,
Bade through the deep recesses of our breast
The unregarded river of our life
Pursue with indiscernible flow its way;
And that we should not see
The buried stream, and seem to be
Eddying at large in blind uncertainty,
Though driving on with it eternally.

But often, in the world's most crowded streets,
But often, in the din of strife,
There rises an unspeakable desire
After the knowledge of our buried life;
A thirst to spend our fire and restless force
In tracking out our true, original course;
A longing to inquire
Into the mystery of this heart which beats
So wild, so deep in us--to know

Whence our lives come and where they go.
And many a man in his own breast then delves,
But deep enough, alas! none ever mines.
And we have been on many thousand lines,
And we have shown, on each, spirit and power;
But hardly have we, for one little hour,
Been on our own line, have we been ourselves--
Hardly had skill to utter one of all
The nameless feelings that course through our breast,
But they course on for ever unexpress'd.
And long we try in vain to speak and act
Our hidden self, and what we say and do
Is eloquent, is well--but 'tis not true!
And then we will no more be rack'd
With inward striving, and demand
Of all the thousand nothings of the hour
Their stupefying power,
Ah yes, and they benumb us at our call!
Yet still, from time to time, vague and forlorn,
From the soul's subterranean depth upborne
As from an infinitely distant land,
Come airs, and floating echoes, and convey
A melancholy into all our day.

Only--but this is rare--
When a beloved hand is laid in ours,
When, jaded with the rush and glare
Of the interminable hours,
Our eyes can in another's eyes read clear,
When our world-deafen'd ear
Is by the tones of a loved voice caress'd--
A bolt is shot back somewhere in our breast,
And a lost pulse of feeling stirs again.
The eye sinks inward, and the heart lies plain,
And what we mean, we say, and what we would, we know.
A man becomes aware of his life's flow,
And hears its winding murmur; and he sees
The meadows where it glides, the sun, the breeze.

And there arrives a lull in the hot race
Wherein he doth for ever chase
That flying and elusive shadow, rest.
An air of coolness plays upon his face,
And an unwonted calm pervades his breast.
And then he thinks he knows
The hills where his life rose,
And the sea where it goes.